

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 180/2022-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Arendackým, Železničiarska 13, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 CoKR 77/2019 z 30. septembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 3. januára 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 CoKR 77/2019 z 30. septembra 2021 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Okrem toho žiada priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) uznesením č. k. 2 K 56/2011 zo 16. novembra 2011, zverejneným v Obchodnom vestníku 24. novembra 2011, vyhlásil konkurz na majetok dlžníčky [REDACTED], [REDACTED], ktorý uznal za malý, ustanovil správcu, ktorým sa stal sťažovateľ, a vyzval veriteľov, aby si svoje pohľadávky prihlásili u správcu v lehote 45 dní od vyhlásenia konkurzu. Vyhlásením malého konkurzu sa dlžníčka stala úpadkyňou.

3. Dňa 5. januára 2012 prihlásila obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „banka“), do konkurzu pohľadávku v sume 85 211,61 eur, ktorú správca poprel. Z uvedeného dôvodu 9. marca 2012 banka podala okresnému súdu návrh, ktorým sa domáhala určenia, že právnym dôvodom popretej pohľadávky banky uplatnenej v konkurznom konaní vedenom pod sp. zn. 2 K 56/2011 prihláškou pohľadávky z 5. januára 2012 je zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti k úverovej zmluve zo 6. apríla 2010 uzatvorená medzi bankou ako záložným veriteľom a úpadkyňou ako záložcom. Okresný súd rozsudkom č. k. 7 Cbi 7/2012 z 20. októbra 2014 návrh banky zamietol, čo krajský súd rozsudkom č. k. 1 CoKR 55/2015 z 31. mája 2016 potvrdil.

4. Dňa 31. marca 2017 sťažovateľ podal okresnému súdu návrh, ktorým sa domáhal, aby okresný súd po vykonanom dokazovaní vydal rozhodnutie, ktorým banke uloží povinnosť uhradiť do konkurznej podstaty úpadkyne pokutu vo výške 0, 2 % denne zo sumy 85 211,61 eur od 9. januára 2012 do 1. septembra 2016, spolu teda 289 378,63 eur.

5. Okresný súd rozsudkom č. k. 8 Cbi 4/2017-73 zo 4. apríla 2019, opierajúc sa o § 30 ods. 1 a 2 a § 206a ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31. decembra 2011 (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“), návrhu sťažovateľa v plnom rozsahu vyhovel.

6. Proti rozsudku okresného súdu č. k. 8 Cbi 4/2017-73 zo 4. apríla 2019 podala banka odvolanie.

7. Krajský súd napadnutým uznesením rozsudok okresného súdu č. k. 8 Cbi 4/2017-73 zo 4. apríla 2019 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd konštatoval, že podstatnou a medzi účastníkmi spornou otázkou vymedzenou obsahom odvolania boli posúdenie správnosti aplikovanej právnej normy – ustanovení § 30 ods. 1 a 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii v spojení s § 206a ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii a opodstatnenosť súdom priznanej sadzby zmluvnej pokuty 0,2 % denne. Podľa názoru krajského súdu okresný súd výkladom uvedených ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii podriadil všetky, t. j. aj budúce incidenčné konania výlučne režimu (zneniu) zákona o konkurze a reštrukturalizácii účinného v čase vyhlásenia konkurzu, s čím sa krajský súd nemohol stotožniť. Z § 206a ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii nemožno vyvodíť, že právny režim zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ktorý je rozhodný, a ktorým sa riadi konkrétny incidenčný spor, sa určuje a odvodzuje výlučne a bezvýhradne od právnej úpravy účinnej (t. j. od znenia účinného) v čase vyhlásenia konkurzu, s ktorým daný incidenčný spor súvisí. Konkurzné konanie na majetok úpadkyne nezačalo vyhlásením konkurzu, ako nesprávne ustálil okresný súd, ale začalo zverejnením uznesenia o začatí konkurzného konania v Obchodnom vestníku. Predmetom konania v prejednávanej veci je nový, osobitný nárok na pokutu (sankciu) v prospech konkurznej podstaty založený na neúspešnosti popretého veriteľa v incidenčnom spore. V čase začatia incidenčného konania v prejednávanej veci znenie § 30 ods. 1 a 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii aplikované okresným súdom nebolo účinné a takýto nárok zákon o konkurze a reštrukturalizácii neupravoval. Okresným súdom aplikované znenie § 30 ods. 1 a 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii nebolo účinné ani v čase skončenia incidenčného konania o určenie popretej pohľadávky. Vychádzajúc z uvedeného, krajský súd dospel k záveru, že okresný súd vec nesprávne právne posúdil, pričom sa nevysporiadal s otázkou existencie nároku žalobcu, ktorého sa podanou žalobou domáha.

II. Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti [čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] tvrdí, že napadnuté zrušujúce uznesenie krajského súdu vykazuje znaky (vady), ktoré zakladajú jeho preskúmateľnosť ústavným súdom, a to preto, že je založené na aplikácii právnych predpisov, ktorá je zjavne svojvoľná, objektívne neakceptovateľná a z ústavnoprávneho hľadiska neudržateľná, ako aj preto, že odvolací súd svojím postupom hrubo porušil procesné právne predpisy, keď nerešpektoval svoju viazanosť dôvodmi a rozsahom odvolania, čím v rozpore so zásadou rovnosti strán zvýhodnil banku, a to v takom rozsahu a takým spôsobom, ktorý už nie je možné napraviť v nasledujúcich fázach konania pred všeobecnými súdmi. Podľa názoru sťažovateľa § 206a ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii je nevyhnutné vykladať tak, že v prípade konkurzného konania začatého do 31. decembra 2011 sa v tomto konaní bude postupovať podľa znenia § 30 ods. 1 a 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, a teda že veriteľovi, ktorý si prihlásil pohľadávku v neoprávnenej výške, vznikne povinnosť zaplatiť pokutu do všeobecnej konkurznej podstaty a správcovi vznikne právo uplatniť zaplatenie tejto povinnosti na súde. Opačný záver, t. j. záver prezentovaný krajským súdom, je v priamom rozpore s obsahom dotknutých právnych noriem, ako aj s ich účelom.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 3 CoKR 77/2019 z 30. septembra 2021 (bod 5). Ťažisková argumentácia sťažovateľa predstavuje nesúhlas s výkladom § 206a ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii krajským súdom, ktorý sťažovateľ považuje za zjavne svojvoľný, objektívne neakceptovateľný a ústavne neudržateľný (bod 8).

10. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 311/05); vo svojej rozhodovacej činnosti uprednostňuje materiálne poňatie právneho štátu, ktoré spočíva okrem iného na interpretácii právnych predpisov z hľadiska ich účelu a zmyslu, pričom pri riešení (rozhodovaní) konkrétnych prípadov sa nesmie opomínať, že prijaté riešenie (rozhodnutie) musí byť akceptovateľné aj z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti (m. m. IV. ÚS 1/07, IV. ÚS 75/08, I. ÚS 57/07, I. ÚS 82/07, IV. ÚS 182/07).

11. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01). O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005).

12. Vzhľadom na kasačnú povahu napadnutého rozhodnutia ústavný súd zdôrazňuje, že ústavné súdnictvo je vybudované predovšetkým na zásade preskúmania právoplatne skončených vecí (IV. ÚS 187/09, III. ÚS 421/2016, III. ÚS 855/2016). Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, že základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie „je výsledkové“, čo znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

13. Napriek uvedenému aj kasačné rozhodnutie všeobecného súdu môže byť principiálne spôsobilé porušiť základné právo účastníka konania. Ide najmä o prípady, ak všeobecný súd vyrieši s konečnou platnosťou otázku, ktorá je spôsobilá zásadným spôsobom ovplyvniť ďalší priebeh konania alebo jeho výsledok, prípadne ním konanie v istej časti končí a náprava eventuálneho pochybenia by mohla byť dosiahnutá len zásahom ústavného súdu po skončení konania pri posudzovaní spravodlivosti konania ako celku, čo by nebolo účelné (m. m. II. ÚS 344/2019). K zrušeniu kasačného rozhodnutia teda ústavný súd pristupuje len v tom prípade, keď dôvody na tento krok sú natoľko závažné, že sa blížia zmätočným záťažiam konania, a tak znehodnocujú ďalšie konanie, alebo ak by išlo o veľmi pevnú hmotnoprávnu pozíciu preskúmaného kasačného rozhodnutia (IV. ÚS 602/2020).

14. Účelom konkurzného konania je usporiadanie majetkových pomerov dlžníka, ktorý je v úpadku. Naplnenie tohto cieľa vyžaduje spravídla riešenie väčšieho množstva skutkových a právnych otázok spojených so zistením a zabezpečením majetku patriaceho do konkurznej podstaty, jeho speňažením, zistením a následným uspokojením pohľadávok konkurzných veriteľov, riešením incidenčných sporov a pod. (III. ÚS 341/2017).

15. Požiadavka ústavne súladného výkladu aplikovanej právnej normy sa vzťahuje v celom rozsahu aj na právne skutočnosti predpokladané zákonom o konkurze a reštrukturalizácii súvisiace s právnym postavením veriteľa ako účastníka konkurzného konania a jeho oprávnenia uplatňovať práva spojené s prihlásenou pohľadávkou a na výklad, či tieto právne skutočnosti z ústavného hľadiska boli alebo neboli naplnené (nastali alebo nenastali). Posúdenie týchto právnych skutočností a ich interpretácia však nemôžu byť natoľko formalistické, aby sa prostredníctvom nich v konečnom dôsledku nielen zmaril účel požadovanej súdnej ochrany, ale aj zabránilo v prístupe k súdnej ochrane z dôvodov, ktoré nemožno v právnom štáte v žiadnom prípade pripísať na ťarchu účastníkovi konania, ktorý sa tejto ochrany domáha (II. ÚS 867/2014, IV. ÚS 101/2018).

16. Rozhodnutiu všeobecného súdu musí predchádzať taký jeho postup, ktorý zodpovedá garanciam spravodlivého súdneho konania v zmysle príslušných ustanovení ústavy a príslušnej medzinárodnej zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, najmä garanciam obsiahnutým v práve na spravodlivý proces, v princípe rovnosti zbraní a v práve na kontradiktórne konanie (m. m. I. ÚS 230/03).

17. Ústavnosť konaní pred orgánom verejnej moci predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkým zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu predmetného konania. Ústavný súd v tomto smere osobitne pripomína objektivitu takého postupu orgánu verejnej moci (m. m. II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa, ktorej nebezpečenstvo spočíva v potenciálnom uplatnení ničím (objektívne)

nepodloženej úvahy orgánu verejnej moci bez akýchkoľvek objektívnych limitov, ktoré sú v podmienkach právneho štátu okrem iného garantované zákonnými spôsobmi zisťovania skutkového základu pre rozhodnutie.

18. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavovať nielen vo využití všetkých dostupných a pritom legálnych zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje (musí obsahovať) aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich uplatnenia v súlade s procesnými predpismi.

19. Neodmysliteľnou súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Potreba náležite odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou (IV. ÚS 296/09).

20. Ako už bolo, uvedené okresný súd rozsudkom č. k. 7 Cbi 7/2012 z 20. októbra 2014 návrh banky o určenie právneho dôvodu, vymáhateľnosti, výšky poradia, zabezpečenia a poradia zabezpečovacieho práva popretej pohľadávky zamietol, čo krajský súd rozsudkom č. k. 1 CoKR 55/2015 z 31. mája 2016 potvrdil (bod 3).

21. Postavenie účastníka veriteľovi zanikne v rozsahu ním prihlásenej pohľadávky alebo jej dotknutej časti dňom právoplatnosti rozhodnutia súdu v konaní o určení popretej pohľadávky v rozsahu, v akom účastník nebol úspešný [§ 27 ods. 1 písm. b) zákona o konkurze a reštrukturalizácii v aktuálnom znení].

22. Banka od 1. októbra 2021 zanikla v dôsledku zlúčenia s obchodnou spoločnosťou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], pričom k uvedenému dátumu bola vymazaná z Obchodného registra, avšak sťažovateľ (ktorý sa v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 8 Cbi 4/2017 domáha uloženia povinnosti banke uhradiť do konkurznej podstaty úpadkyne pokutu vo výške 0, 2 % denne zo sumy 85 211,61 eur od 9. januára 2012 do 1. septembra 2016, spolu teda 289 378,63 eur) uvedenú skutočnosť v ústavnej sťažnosti nereflektoval.

23. Podľa § 196 zákona o konkurze a reštrukturalizácii (v aktuálnom znení) ak tento zákon neustanovuje inak, na začatie konkurzného konania, na konkurzné konanie, na začatie reštrukturalizačného konania, na reštrukturalizačné konanie a konanie o oddlžení (ďalej len „konanie podľa tohto zákona“) sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku.

24. Zákonom č. 348/2011 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, bol do zákona o konkurze a reštrukturalizácii vložený § 206a, ktorý v odseku 1 ustanovuje, že konania začaté pred 1. januárom 2012 sa dokončia podľa doterajších predpisov, ak odsek 2 neustanovuje inak. Z dôvodovej správy vyplýva, že cieľom návrhu citovaného zákona bola „... snaha nadviazať na pôvodné zámery nového zákona o konkurze a reštrukturalizácii s cieľom riešiť tie oblasti bankrotovej úpravy, ktoré boli v rámci doterajšej

aplikačnej praxe vytypované buď ako problematické, prípadne z pohľadu procesov ako málo efektívne alebo komplikované, prípadne v aplikačnej praxi nedostatočným spôsobom upravené. Predložený návrh zákona rieši problematiku korporátnych bankrotov, nie osobných bankrotov. Osobné bankroty budú riešené v rámci samostatnej novely zákona.“

25. Odborná právnická literatúra k tomu uvádza: «Je nesporné, že novela v § 206a ods. 1 aplikuje ustanovenia novely na konania, ktoré začali od 1. januára 2012, a teda ich viaže explicitne na začatie konania. Procesné ustanovenia zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ktoré majú prednosť pred ustanoveniami Civilného sporového poriadku (§ 196 zákona o konkurze a reštrukturalizácii), majú osobitné ustanovenia o začatí tých konaní, ktoré sú predmetom jeho úpravy (konanie konkurzné, reštrukturalizačné a konanie o oddlžení). Všetky tieto konania sa začínajú zverejnením uznesenia o začatí príslušného konania v Obchodnom vestníku (§ 14 a 113), a nie podaním návrhu. Predmetom úpravy zákona o konkurze a reštrukturalizácii sú len tie konania, ktoré sú tam uvedené. Aj v procesných ustanoveniach zákona o konkurze a reštrukturalizácii zákon používa len termín „konania podľa tohto zákona“ (§ 197 ods. 1, § 198 ods. 1, § 199 ods. 1), a preto je právne irelevantné, že v § 206a sa hovorí o „konaniach“. Ak by sa akceptoval názor, že tieto konania sa začínajú podaním návrhu, museli by nastať účinky začatia konkurzného alebo reštrukturalizačného konania už podaním návrhu a súd by už nemohol vydávať uznesenie o začatí príslušného konania. Chybu zákona, resp. iný zámer zákonodarcu nie je možné napraviť interpretáciou v rozpore s textom právnej úpravy, pretože by už nešlo o interpretáciu právnej normy, ale o nedovolenú sudcovskú tvorbu práva s prípadnou zodpovednosťou štátu a sudcu za nesprávne rozhodnutie. V konečnom dôsledku ak zákonodarca chcel pri novelizácii konkurzného práva viazať účinky novely na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu alebo povolenie reštrukturalizácie, explicitne tak už urobil, ako napríklad v § 50a vyhlášky č. 235/2010 Z. z., ktorou sa mení a dopĺňa vykonávacia vyhláška.» (Đurica, M. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii. Komentár. 4. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2021. s. 1419 – 1420).

26. „Základný vzťah medzi Civilným sporovým poriadkom a zákonom o konkurze a reštrukturalizácii je vzťahom subsidiarity, ktorý vychádza zo zásady *lex specialis derogat lex generalis*... Ak zákon o konkurze a reštrukturalizácii nemá úpravu určitých procesných inštitútov vôbec alebo ich upravuje len čiastočne, a tieto sú upravené v Civilnom sporovom poriadku, aplikujú sa tieto na konkurzné konanie alebo na reštrukturalizačné konanie a na konanie o oddlžení primerane (napr. obsahové náležitosti námietky zaujatosti, obsahové náležitosti návrhu na vydanie neodkladného opatrenia a pod.).“ (Đurica, M. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii. Komentár. 4. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2021. s. 1370).

27. Primeranosťou použitia ustanovení procesného kódexu civilného práva (účinného do 30. júna 2016) sa zaoberal aj ústavný súd, pričom uviedol, že konkurzné konanie, reštrukturalizačné konanie, ako aj konanie o oddlžení sú regulárnymi súdnymi konaniami, v ktorých súd do 31. júna 2016 musel postupovať podľa pravidiel v tom čase účinného Občianskeho súdneho poriadku. Použitie týchto pravidiel v týchto konaniach nie je ale bezvýhradné a mechanické, ale len primerané, pričom primeranosť ich použitia treba hodnotiť vždy s ohľadom na podstatu, účel a cieľ týchto konaní. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii ako taký má niektoré osobitné procesné ustanovenia, ktoré treba, samozrejme, aplikovať vždy bez výhrad. V ostatných veciach treba následne postupovať podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016, ale len s ich primeraným využitím – teda pokiaľ to ešte zodpovedá podstate, účelu a cieľu týchto

konaní. Konkurzné konania, reštrukturalizačné konania, ako aj konania o oddlžení ako také nemožno označiť za sporové konania, ale na druhej strane ani za výlučne nesorové konania. Ide o konania *sui generis*. Z tohto dôvodu sa nedá výslovne bez ďalšieho povedať, či na to-ktoré konanie aplikovať výlučne úpravu pre sporové konania alebo pre nesorové konania, ale treba to hodnotiť vždy samostatne s ohľadom na podstatu tej-ktorej veci (II. ÚS 867/2014).

28. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd preskúmaním napadnutého uznesenia zistil, že krajský súd postupoval v medziach svojej právomoci, pričom sa nedopustil takého výkladu a aplikácie príslušnej zákonnej právnej úpravy (zákona o konkurze a reštrukturalizácii a Civilného sporového poriadku), ktorými by poprel ich účel a význam. Napadnuté uznesenie krajského súdu nemožno označiť za arbitrárne v tom smere, že by závery ním formulované boli zjavne nelogické s ohľadom na zistený skutkový stav, ústavne neudržateľné alebo že by napadnuté uznesenie nereflektovalo ťažiskové skutočnosti dôležité pre riadne zistenie stavu veci a rozhodnutie o odvolaní banky proti rozsudku okresného súdu č. k. 8 Cbi 4/2017-73 zo 4. apríla 2019. Sťažovateľovi bol daný náležitý procesný priestor, aby sa k odvolaniu banky vyjadril, čo aj urobil.

29. Ak sa sťažovateľ s názormi všeobecných súdov nestotožňuje, táto skutočnosť sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutých rozhodnutí. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (m. m. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán vrátane ich dôvodov a námietok.

30. Keďže medzi napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení, ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

31. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2022

Miloš Maďar
predseda senátu